

Teofil Wiktor Kosiorkiewicz (1905–1993), artysta malarz i dekorator. Urodził się 27 kwietnia 1905 r. w Lublinie w rodzinie Stefana Eugeniusza Kosiorkiewicza (inżynier budowlany) i Stanisławy z domu Paprockiej. Ukończył Szkołę Lubelską im. Stefana Batorego (gimnazjum filologiczno-humanistyczne). Pierwsze lekcje malarstwa pobierał u artysty malarza Michała Hołyńskiego, absolwenta ASP w St. Petersburgu. Studiował w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego w Krakowie (1924–1929) ze specjalnością pejzażu i malarstwa dekoracyjnego. Jego nauczycielami byli artyści malarze Henryk Uziębło, Jan Bukowski (dekorator kaplicy w Kościele Mariackim w Krakowie), Karol Homolacs, Jan Raszka, Wiesław Zarzycki, dyrektor Szkoły. W swojej twórczości Teofil Kosiorkiewicz preferował tematy związane z krajobrazem, pejzażem, przyrodą, zabytkami, portretem, martwą naturą. Interesowała go zwłaszcza historia Polski, literatura, muzyka, szczególnie polska muzyka dawna, pieśni i tańce polskie, folklor, opera, teatr, scenografia. Pozostawił piękne obrazy Starego Miasta i przedmieść Lublina. Szukał piękna i prawdy w dziełach sztuki i naturze. Wyznawał zasadę, że w sztuce powinna panować tolerancja dla wszystkich kierunków. Również dla wszelkich technik i nowości artystycznych. Znałca i historyk sztuki prof. Lechosław Lameński o Teofilu Kosiorkiewiczu napisał, że był subtelnym, wrażliwym i pogodnym kolorystą. Zainspirowany twórczością Jana Matejki namalował kolekcję dziesięciu tablic w serii „Ubiory polskie wszystkich stanów”. Wykonał wiele kopii obrazów Jana Matejki, Wojciecha Kossaka, Henryka Siemiradzkiego i innych. Artysta namalował ponad 200 obrazów, ale z okresu sprzed 1939 r. zachowało się niewiele jego prac. Od 1958 r. pisał „Dziennik życia”, bardzo wartościowy dokument odnoszący się do okresu PRL.

Teofil Kosiorkiewicz po odbyciu służby wojskowej w 22 Pułku Piechoty Ziemi Krakowskiej w Cieszynie powrócił do Lublina i tu od 1937 r. uczestniczył w wystawach jako członek działającej w Lublinie grupy artystycznej „Krag” (założonej w 1931 r. w Krakowie, a od 1934 r. mającej siedzibę w Lublinie). Był w jej zarządzie wiceprezesem i aktywnym członkiem obok Feliksa Petrucznika, prezesa, i Janiny Miłosiowej, skarbnika. Prace jego prezentowano m.in. w Lubelskim Salonie Sztuki przy ul. Chopina 11. W październiku 1938 r. urządzono tu zbiorową wystawę prac grupy „Krag”, na której znalazły się prace członków: Z. Bartkiewicza, Z. Kononowicza, T. Kosiorkiewicza, J. Miłosiowej, W. Mochniuka, H. Pastuszkówny, M. Poznańskiego, A. Szeligi, M. Zdziechowskiego. Od 1932 r. artysta prowadził przy ul. Wieniawskiej 4, we własnej kamienicy, pracownię artystyczną oferującą pomoc w zakresie malarstwa, dekoracji, scenografii, afiszów, nauczania rysunku i malarstwa. Na ekspozycji czynnej od czerwca przez cały lipiec i sierpień w 1939 r. artysta wystawił swój obraz zatytułowany „Młody Lublin”. Brał udział, w latach od 1937 do 1987 r., we wszystkich wystawach okręgowych w Lublinie oraz w ogólnopolskich w Warszawie, Krakowie, Poznaniu, Białymstoku, Zamościu, Radomiu.

W czasie okupacji niemieckiej prowadził sklepik „Komis wszelkich rzeczy” przy ul. Koziej 2. Pracował też jako kreślarz w Miejskim Biurze Budowlanym, zajmował się biblioteką i archiwum oraz był urzędnikiem w Urzędzie Kwaterunkowym. Po wojnie podjął pracę dekoratora w Centrali Tekstylnej oraz Lubelskiej Spółdzielni Spożywców „Społem”, następnie w Spółdzielni Pracy. W 1958 r. pracował jako dekorator w Domu Książki. Od 1965 r. do przejścia na emeryturę w 1970 r. pełnił funkcję dekoratora w lubelskim Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni. Z pleneru malarskiego w 1971 r. w Kazimierzu Dolnym pozostało kilka wartościowych krajobrazów. Otrzymał stypendium Ministerstwa Kultury i Sztuki (zobowiązujące go do przekazywania fundatorowi jednego obrazu miesięcznie), wielokrotnie przyznawano mu zapomogi ZPAP i Wydziału Kultury PWRN w Lublinie. Obdarzony liczną rodziną (sześćoro dzieci), w okresie powojennym cały czas borykał się z trudnościami finansowymi.

W sierpniu 1944 r., gdy w Lublinie powstawał Związek Polskich Artystów Plastyków „Zachęta”, został w zarządzie skarbnikiem. W latach 1945–1961 pełnił funkcję przewodniczącego komisji rewizyjnej lubelskiego Zarządu Okręgu ZPAP, a w okresie od 1961 do 1967 r. był sekretarzem Sądu Koleżeńskiego. Był też aktywnym członkiem ogólnopolskiej grupy „Zachęta” (powstałej w 1947 r.), która w dekadzie 1957–1967 urządziła 50 wystaw swoich członków w różnych miastach Polski. Obrazy członków „Zachęty” reprezentowały głównie realizm artystyczny drugiej połowy XIX w. Wiele prac artysty malarza zakupiło Ministerstwo Kultury i Sztuki, znalazły się w zbiorach Muzeum Narodowego, w ZPAP „Zachęta” w Warszawie, w Politechnice Warszawskiej, w BWA w Lublinie i w Muzeum Państwowym na Zamku w Lublinie.

Teofil Kosiorkiewicz został odznaczony odznaką Zasłużonego Działacza Kultury (1973) i Złotą Odznaką ZG ZPAP w Warszawie (1977). Zmarł 9 marca 1993 r. w Lublinie i został pochowany na cmentarzu przy ul. Lipowej.

Al. Leszek Gzella

Teofil Wiktor Kosiorkiewicz, „Dziennik życia” (rkps w zbiorach rodziny); L. Lameński, Katalog wystawy TPSP w Lublinie pt. *Teofil Wiktor Kosiorkiewicz. Malarstwo* (po 1983); L. Lameński, *W kręgu koloryzmu. Teofil Kosiorkiewicz i jego pejzaże*, [wstęp do *Dziennika życia* T.W. Kosiorkiewicza, w maszynopisie]; (Wł.) [Wacław Łabędzki], *Rozmówki Kuriera. Malarz z Lublina*, „Kurier Lubelski”, nr 18, 23 I 1969; J. W. Mościbrodzki, *Miłość do miasta przelana na płótno*, „Gazeta Lubelska, Dzień”, nr 40, 26 II 1991.

55 lat Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej
2012 - Międzynarodowy Rok Spółdzielczości

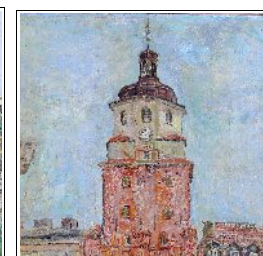
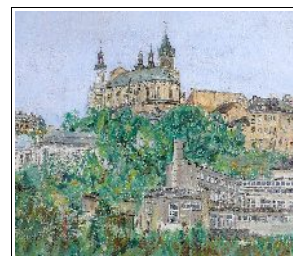
Dom Kultury LSM

serdecznie zaprasza na

koncert piosenki poetyckiej oraz wystawę malarstwa

Teofila Wiktora Kosiorkiewicza *Sen o Lublinie*

W programie:

• **Piosenki Jadwigi Kosiorkiewicz-Księżyckiej** do słów poetów lubelskich: Józefa Czechowicza, Grażyny Chrostowskiej, Bohdana Zadury, Mariana Janusza Kawalki, Zbigniewa Strzałkowskiego, Waldemara Michalskiego, Stanisława Mariana Hermaszewskiego i Stefana Kosiorkiewicza. **Wykonawcy:** Jadwiga Kosiorkiewicz-Księżycka - śpiew i gitara, Józefa Kosiorkiewicz-Chodasiewicz - śpiew, Wiesława Jusiak - flet, Grażyna Gałęga - fortepian

• **Wernisaż wystawy malarstwa**
poprowadzą: red. Alojzy Leszek Gzella i prof. Lechosław Lameński

Koncert i wernisaż odbędą się
we wtorek 23 października 2012 r. o godz. 18.00

w Galerii Sztuki Domu Kultury LSM
w Lublinie, ul. K. Wallenroda 4a, tel. 81 743 48 29

www.domkulturylsm.pl

Wstęp wolny

*W trakcie imprezy będzie można nabyć książkę Teofila Wiktora Kosiorkiewicza, *Dziennik życia*, Lublin 2012*

Jadwiga Kosiorkiewicz-Księżycka śpiewa wiersze poetów polskich, w tym lubelskich. Muzykę komponuje sama. Urodziła się w Lublinie. Jej ojciec był artystą malarzem, rysownikiem i dekoratorem. - Muzyka i poezja były zawsze moją największą radością - wyznaje. - Uczęszczała do szkoły muzycznej, tańczyła w Zespole Pieśni i Tańca Ziemi Lubelskiej Wandy Kaniorowej. Jako solistka debiutowała w 1964 r. w zespole studenckim „Bezimienni”. Kompozycji uczyła się u prof. Włodzimierza Debskiego. Kompozytorska twórczość artystyczna narodziła się później, zainspirowana kontaktami z lubelskimi poetami, m.in. Marianem Januszem Kawalką, Zbigniewem Strzałkowskim, Waldemarem Michalskim, Marianem S. Hermaszewskim. Pierwsze jej próby kompozytorskie spotkały się z życzliwym przyjęciem w gronie poetów i licznych słuchaczy.

- Wybierałam najpiękniejsze wiersze, które potem stawały się jakby moimi. Akompaniuję sobie na gitarze. Skomponowałam muzykę do ponad stu wierszy. Oprócz liryków miłosnych, refleksyjnych, doszły wiersze religijne i patriotyczne. W Duszpasterstwie Środowisk Twórczych Diecezji Lubelskiej „odkryłam” poezję Anny Kamieńskiej, ks. Jana Twardowskiego i innych poetów. Powstawały recitale, które prezentowałam na spotkaniach autorskich w domach kultury, w kościołach, na sacrosongach, w audycjach radiowych i w telewizji. Śpiewałam pastorałki i koledy lubelskich poetów.

Jadwiga Kosiorkiewicz-Księżycka jest członkiem stowarzyszeń twórczych - ZAKR i ZAiKS. Nagrała dwie kasety. Ukończyła Studium Organistowskie. Przez kilka lat grała w kościele oo. Jezuitów. W 1995 r. wyjechała do Danii, mieszkała w Arhus. Dla Polonii organizowała wieczory poezji, także dla Duńczyków, którzy chętnie poznawali polską poezję w tłumaczeniu poety Paula Strandvila, męża Pani Jadwigi. Przez 15 lat była organistką w kościele katolickim w Arhus. Śpiewała też w chórze kościelnym jako solistka-sopranistka. Chór nagrał kilka płyt.

55 lat Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej
2012 - Międzynarodowy Rok Spółdzielczości

Dom Kultury
Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej

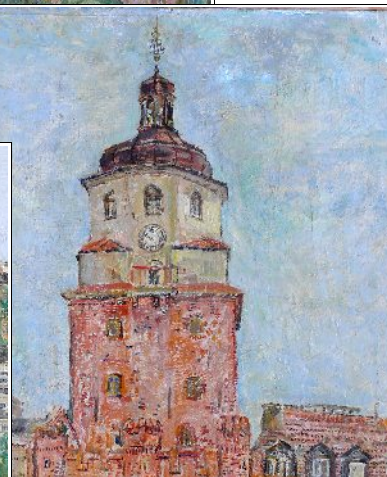
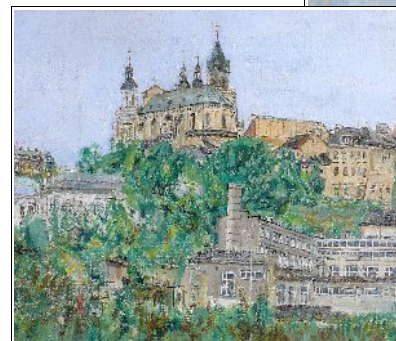
Koncert piosenki poetyckiej oraz wystawa malarstwa

Teofila Wiktora Kosiorkiewicza

Sen o Lublinie

(1905 - 1993)

Teofil Kosiorkiewicz (1905-1993), to bez wątpienia jeden z najciekawszych, najbardziej konsekwentnych pejzażystów lubelskich, twórca o wyjątkowej kulturze i wiedzy, któremu bliżej było jednak do nieco już niemodnego malarstwa drugiej połowy XIX wieku niż do awangardowych nurtów sztuki XX wieku. To z tego - jak się wydaje - względu malarstwo tego autentycznego intelektualisty, znawcy literatury, muzyki i sztuki, a zarazem żarliwego patrioty, pełnego ciepła i wyrozumiałości dla innych, wyjątkowo skromnego człowieka, uległo niesłusznie zapomnieniu. Mimo że od śmierci artysty minęło już dziewiętnaście lat, nasza wiedza o jego twórczości ciągle jeszcze jest wyjątkowo skromna. Na próżno także szukać nazwiska Teofila Kosiorkiewicza w nielicznych opracowaniach poświęconych środowisku lubelskich artystów malarzy, a sierpniowe, drukowane na papierze gazetowym „katalogi” ze złej jakości, czarnobiałymi fotografiami, towarzyszące zaledwie kilku jego wystawom indywidualnym (zorganizowanym w latach 1969-1991), poza wyjątkowo skromnymi informacjami o charakterze biograficznym, nie zawierają najskromniejszej chociażby próby oceny i charakterystyki malarstwa tego interesującego przecież artysty.

Lechosław Lameński, *W kręgu koloryzmu. Teofil Kosiorkiewicz i jego pejzaże*, w: Teofil Wiktor Kosiorkiewicz, *Dziennik życia*, Lublin 2012, s. 115-116

Zapraszamy